

Předstírané šílenství

Současná eskalace situace na Korejském poloostrově vyvolala řadu dohadů a spekulací. Zásadní otázkou je, zda po šedesáti letech opět hrozí vypuknutí ozbrojeného konfliktu. Na celou řadu otázek nedokážou odpovědět ani přední odborníci. KLDR patří k nejuzavřenějším státům světa a mnohé informace, na kterých by bylo možné analýzu vystavět, prostě chybí. Přesto se je možné s velkou pravděpodobností domnívat, že nebezpečí války je menší, než se zdá.

Existuje totiž řada nepřesností, které negativně ovlivňují pochopení celé problematiky. Především mnohé máte pohled na impresivní početní sílu severokorejské armády. Nicméně podobně mocná vypadala i irácká armáda v roce 1991 a výsledek jejího střetu s koaličními silami je dobře znám. Jednoduše řečeno moderní konflikt už zdaleka nerozhodují jen počty tanků a vojáků. KLDR je od zásadního útoku na jih odstrašena samotnou vyhlídkou vojenské porážky v takovém konfliktu.

Pchjongjang rovněž dává najevo, že může konflikt eskalovat na jadernou úroveň. Nedávné informace o severokorejském zařízení na obohacování uranu jsou přesně tímto druhem signálu. Nicméně tamní režim dobře ví, že jaderná eskalace by se rovnala jeho konci. A vlastní přežití je nepochybně tím, čeho si režim velmi cení.

Přesto KLDR vytváří dojem, že může svojí početnou armádu použít, zahájit rozsáhlý konflikt a dokonce sáhnout k použití jaderných zbraní. Mnohému pozorovateli se tak může zdát, že KLDR nejedná racionálně. Ve skutečnosti však KLDR pracuje s konceptem dobře známým již z období studené války. Jedná se o takzvanou iracionální racionalitu. Severní Korea systematicky vytváří představu sama sebe jako nevyzpytatelného šílence, se kterým si není radno zahrávat. Důvodem však není skutečná iracionalita režimu, kterému nezáleží na vlastním přežití. Je jí snaha odradit svět od toho, aby si s domnělým šílencem zahrával.

Jan Ludvík

autor přednáší strategická studia na UK